

Arrest

nr. 229 405 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSSEN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 30 november 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 1 december 2017.

1.2. Op 3 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde te zijn geboren op 16 juli 1984 in de stad Luanda, in Angola, en tot de etnische groep Bakongo te behoren. U was lid van de universele kerk, maar in België werd u lid van de pinksterkerk. U groeide op in Luanda, en liep er school. Rond de jaren 1999 à 2000 ontmoette u uw huidige partner, genaamd J. B. D. S.. Hij was vroeger steeds in het leger in Angola, maar toen u hem ontmoette was hij geen militair meer. Hij werkte als typograaf in een kopie-center, en deed ook nog ander jobs, zoals les geven in Engels en informatica. U ging bij J. inwonen in de wijk Kalimba Kaixa, Golf 2, in Luanda. U heeft vier kinderen met deze man, allemaal geboren tussen het jaar 2000 en het jaar 2010. U heeft in het verleden steeds handel gedreven, en kleine zaken gehad voor de verkoop van voedsel, zoals tomaten en uien. Ongeveer in de jaren 2005 à 2006 hielp uw partner u met het oprichten van een kledingzaak. In verband met deze zaak, reisde u verschillende maken naar het buitenland, zoals naar Portugal, China, India en Brazilië. De zaak werd opgedoekt tijdens de economische crisis in Angola, namelijk rond de jaren 2014 à 2015. U ging nadien rechten studeren aan de universiteit in de wijk Benfica. U kon deze studies echter niet afronden, gezien u in het derde jaar van uw rechtenstudies problemen kreeg in Angola, en het land diende te verlaten.

In de maand augustus van het jaar 2017 werd uw man gevraagd om deel te nemen in de activiteiten van de Comissão Nacional Eleitoral de Angola (CNE). Dit is de instelling die de verkiezingen in Angola organiseert. Hij werd er chef van een brigadista. Deze brigadista's zijn groepjes personen die worden ingeschakeld als ronselaars, namelijk om ervoor te zorgen dat zo veel mogelijk inwoners zouden stemmen, en als bijzitters in de stemlokalen, op de dagen van de verkiezingen. Uw partner vroeg ook aan u om deel te nemen aan deze brigadista's, en u stemde in. U en uw partner kregen hiertoe een opleiding van twee weken. De verkiezingen gingen door op 23 augustus 2017.

Op 25 of 26 augustus werden de voorlopige uitslagen van de verkiezingen door de CNE bekend gemaakt. Uw partner was zeer verbaasd, daar hij – als chef van een brigadista – andere uitslagen had verwacht. Vier dagen na de verkiezingen, gaf de adjunct van uw partner, genaamd L., een interview aan Radio Ecclesia. Hij stelde dat de verkiezingsuitslagen vervalst waren, en dat de bekend gemaakte uitslagen niet correct waren. Daarop werd uw partner ook aangesproken door verschillende oppositiepartijen. Uiteindelijk gaf uw partner ook zelf een interview op Radio Ecclesia.

Aan het einde van de maand augustus werd uw huis binnengevallen door zes personen waarvan u vermoedt dat ze van de geheime politie waren. Zij vroegen u en uw partner om documenten af te geven, maar jullie vertelden hen dat deze niet in huis lagen. Uw partner bewaarde ze namelijk op zijn kantoor op de CNE. U en uw partner werden door deze personen meegenomen naar een begraafplaats in Benfica. Uw partner werd door drie van de zes personen meegevoerd. U heeft hem daarna niet meer gezien. Uzelf werd door de drie anderen verkracht, en nadien van een berg geduwd. U belandde op het strand. U werd zwaargewond teruggevonden door twee boeren, die u naar hun huis brachten. Zij lieten een verpleger komen die uw been verzorgde. Via deze boeren, kon u ook in contact komen met uw ooms I., A. en Jo.. U verbleef een aantal uren bij uw oom Jo., en werd daarna naar vrienden van uw ooms in de provincie Cunene gebracht. U wilde immers niet naar het ziekenhuis omdat u dacht dat u er niet veilig zou zijn. De vrienden van uw ooms lieten privé-dokters komen om u te behandelen. Uw been werd een eerste keer geopereerd. Ondertussen werd uw huis in Golf 2 opnieuw doorzocht. Ook, was de adjunct van uw man, L., eveneens verdwenen. De privé-dokters gaven aan dat u voor verdere zorgen aan uw been naar het ziekenhuis diende te gaan in Luanda, maar uw ooms vonden dit niet veilig. Ze meenden dat u het land zou moeten verlaten. Ze contacteerden een man die u naar Portugal zou brengen. Hij regelde uw Portugees visum en de verdere reis. U vertrok per vliegtuig uit Luanda op 28 november 2017. U verbleef één nacht in Portugal, en reisde daarna per bus naar Brussel. U diende een verzoek in tot internationale bescherming op 1 december 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, werden aan u specifieke steunmaatregelen verleend tijdens beide persoonlijke onderhouds, op 15 maart 2019 en op 17 mei 2019. Ten eerste, werd aan u een vrouwelijke dossierbehandelaar en tolk toegewezen, vanwege de gevoeligheid van uw dossier. Ten tweede, dient opgemerkt, dat u reeds sinds uw vertrek uit Angola medische problemen heeft in verband met uw been. U heeft, toen u nog in Angola was, uw been op verschillende plaatsen gebroken, en werd er reeds een eerste maal geopereerd. U heeft over deze medische problemen verschillende documenten neergelegd. Gezien u tijdens beide persoonlijke onderhouds aanwezig was in een rolstoel, werd een gepast lokaal voorzien, en een extra stoel om uw been omhoog te houden. Gezien u aangaf zware pijnstillers te nemen, werd u voor beide persoonlijke

onderhouden opgeroepen in de namiddag, omdat u aangaf dat u zich dan het helderst voelt. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 15 maart 2019 werd u ook toegestaan een lichtere pijnstiller, namelijk Paracetamol, in te nemen, omdat u aanhoudende pijn had in uw been. Ten derde, dient opgemerkt dat u aan het begin van het eerste persoonlijk onderhoud, op 15 maart 2019, aangaf dat u psychologisch wordt opgevolgd. U legde over uw psychologische problemen een attest neer op 27 maart 2019. Naar aanleiding van uw verklaringen en dit attest, werd u – tijdens beide persoonlijke onderhouden - voldoende tijd gegeven om na te denken over uw antwoorden, werd aangegeven dat u altijd zelf mag aansturen op een pauze, en werd u regelmatig gevraagd of u zich sterk genoeg voelde om door te gaan met het persoonlijk onderhoud. Derhalve kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde te zijn gevlucht uit uw land van herkomst, Angola, omdat u zou worden vervolgd door de Angolese autoriteiten vanwege de verklaringen van uw partner en zijn adjunct. Zij beschuldigden de Angolese autoriteiten openlijk, namelijk op de radio, van het plegen van verkiezingsfraude. Echter, kan u deze door u geopperde problemen absoluut niet aannemelijk maken.

Vooreerst, dient opgemerkt dat er zich duidelijke tegenstrijdigheden manifesteren tussen uw verklaringen tijdens beide persoonlijke onderhouden. Uw verklaringen over de handelingen die uw partner stelde, nadat de adjunct van uw partner, genaamd L., de Angolese autoriteiten beschuldigde van verkiezingsfraude tijdens een interview met Radio Ecclesia, blijken dan ook niet overeen te stemmen tussen beide persoonlijke onderhouden. U stelde dat de adjunct van uw partner op Radio Ecclesia verklaarde dat de notulen die door de CNE werden uitgebracht vervalst waren (zie notities CGVS 1, p.18). De adjunct zei dat de volledige telling niet genoteerd stond op de notulen, en dat er verkeerdelijk werd verspreid dat de Movimento Popular de Libertação de Angola (MPLA) de verkiezingen zouden hebben gewonnen. Daarop werd uw partner door verschillende Angolese oppositiepartijen gecontacteerd. Er werd u gevraagd wat u bedoelde met het feit dat deze oppositiepartijen uw partner hebben aangesproken, en eveneens werd gevraagd wie hem contacteerde en op welke manier (zie notities CGVS 1, p.23). U antwoordde – opnieuw – dat de adjunct aan Radio Ecclesia had verklaard dat de verkiezingsresultaten die werden verspreid niet klopten. Uw partner werd daarop gecontacteerd door oppositiepartijen, zoals UNITA, FNLA en CASA-CE, omdat zij wilden weten om welke reden hij [de adjunct] dit had gezegd. Gevraagd of uw partner dan werd gecontacteerd nadat de adjunct het interview [aan Radio Ecclesia] had gegeven, antwoordde u dat de pers op de bekendmaking van de voorlopige resultaten was gesprongen, en dat hij het toen ook beu was en dat u denkt dat hij dat dan heeft verklaard. Waarna u uitweidde over uw ontvoering en de mannen die u hadden meegenomen. Gezien uw antwoord opnieuw niet duidelijk was, werd u **opnieuw** gevraagd op welke manier uw partner dan door de oppositiepartijen werd gecontacteerd, en u zei dat uw partner op een keer vertelde dat hij een afspraak had gemaakt met de oppositiepartijen, om elkaar te ontmoeten. Hij zei eveneens dat hij een ontmoeting had met één van de partijen, en dat hij het moe was dat al die oppositiepartijen met hem in contact wilden komen. Hij hoopte dat alles snel voorbij zou zijn, maar u stelde dat hij er nooit dieper op in was gegaan (zie notities CGVS 1, p.24). U voegde eraan toe dat u zelf niet goed weet hoe het in elkaar zat, en dat u niet opgevoed bent als iemand die voortdurend allerlei vragen stelt aan haar partner. U zei dat u vreest dat hij gestorven is, maar dat u het niet zeker weet, omdat hij gehecht was aan zijn familie, en u denkt dat hij u zeker zou hebben gecontacteerd als hij wist waar u was. Gevraagd of hij [uw partner] ooit informatie heeft doorgegeven aan de oppositie, antwoordde u dat u het niet weet, en dat u enkel weet dat hij een vergadering heeft bijgewoond. **Verbazend** zijn dan ook uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Er werd u toen gevraagd of uw partner het interview van zijn adjunct gehoord had, en u antwoordde ontkennend (zie notities CGVS 2, p.11). Mocht hij het interview gehoord hebben, had hij zelf gesproken, op een meer rustige manier, stelde u. Maar het interview van zijn adjunct was wel de aanleiding voor het tumult [in Angola], en later zijn ze terug interviews gaan afleggen. Gezien uw antwoord danig vaag was, werd u gevraagd wie later interviews is gaan afgeven en wat u met uw antwoord bedoelde, en u antwoordde dat ze vanaf die datum terug door de oppositiepartijen werden geïnterviewd, omdat deze met hun radio komen en willen weten wat er allemaal aan de gang is. Een tweede maal gevraagd **wie** u bedoelt, en **wie deze interviews dan heeft gegeven**, zei u dat het zij twee waren, hij en L., en dat de oppositie meer wilde weten daarover. U voegde eraan toe dat ze bezig waren met de urnen [voor de stembiljetten], en persoonlijk bezig waren met de tellingen. Meer wist u er niet over, maar u bent zeker dat er tumult op volgde. Uiteindelijk – gezien uw antwoorden nog steeds niet duidelijk waren – werd u letterlijk gevraagd of u bedoelde dat oppositiepartijen met hun radio interviews afnamen van **zowel uw**

partner, als [zijn adjunct] L., en u antwoordde – danig verbazend – bevestigend (zie notities CGVS 2, p.12). U stelde dat hij eveneens een interview gaf aan Radio Ecclesia (zie notities CGVS 2, p.12). Deze verklaringen zijn namelijk danig opvallend, daar u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud **nergens gewag had gemaakt van het feit dat uw partner ook zélf een interview had afgelegd voor een radiozender van een oppositiepartij**. Dat u opeens verklaarde dat dit wel het geval was, en dat deze interviews veel tumult teweeg brachten, is dan ook danig verbijsterend, en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u geopperde vervolgingsfeiten. **U bleek dan ook bitter weinig informatie te kunnen geven over dit interview die uw partner zélf gaf aan Radio Ecclesia**. Gevraagd hoe het interview met uw partner in zijn werk ging, en of hij bij u in huis werd geïnterviewd, antwoordde u ontkennend en zei u dat u niet weet waar, maar dat het misschien op de zetel van de CNE was, of binnen de regering, maar niet bij u thuis (zie notities CGVS 2, p.12). U voegde eraan toe dat hij toen veel telefoons heeft gehad en dat iedereen hem wilde contacteren. Gevraagd wanneer uw man dit interview gaf, zei u dat het twee dagen na het interview van zijn adjunct L. was. Gevraagd of tijdens deze interviews uw partners naam en functie werden vermeld, antwoordde u bevestigend, en zei u dat hij de verantwoordelijke was en dat hij verslag moest uitbrengen. Uiterst verbazend is dan ook dat u niet bleek te weten wat uw man op de radio heeft verteld. U stelde dat u het niet gehoord heeft, en dat u enkel weet dat hij nadien zeer gestresseerd was. Gevraagd of de definitieve uitslagen al bekend waren toen uw partner een interview gaf, zei u het niet meer te weten, omdat het allemaal zo snel ging. Gevraagd hoe het komt dat u het interview dat uw man gaf niet heeft gehoord, antwoordde u – eerder vreemd – dat u er niet was, en dat u thuis was. Nog vreemder, is het feit dat u niet weet wat uw man eigenlijk gezegd heeft tijdens het interview. U stelde immers dat u het niet weet omdat u er niet bij aanwezig was. **Dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud opeens zou verklaren dat uw partner ook zélf een interview gaf aan Radio Ecclesia, twee dagen na het interview van zijn adjunct L., zonder dat u op enerlei wijze over dit interview heeft gesproken tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, is dan ook danig opvallend, en ondergraaft enkel de geloofwaardigheid van de door u geopperde vervolgingsfeiten die zich in uw land van herkomst, namelijk Angola, zouden hebben voorgedaan. Bovendien, dient opgemerkt, dat u bitter weinig kan vertellen over dit interview – gegeven door uw eigen partner. Dat u op geen enkele manier op de hoogte bent van wat uw partner tijdens het interview heeft verteld, is danig weinig aannemelijk. Te meer, omdat u stelde dat als gevolg van het interview een tumult uitbrak over het hele land. En daarenboven, is dit interview de oorzaak van uw problemen, en uw vlucht uit Angola. Dat u over dit interview dan ook niets weet, duidt op een verregaande desinteresse uwentwege, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verhaal niet ten goede komt.**

Het dient dan ook opgemerkt dat u opvallend tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd wat betreft de oorzaak van uw eigen problemen, die tot gevolg hadden dat u uw land van herkomst [Angola], heeft verlaten; en die eveneens tot gevolg hadden dat er een tumult in heel Angola ontstond. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bleken uw problemen, de inval in uw huis, en uw uiteindelijke vlucht uit Angola, het gevolg van een interview dat de **adjunct** van uw man, genaamd L., gaf aan Radio Ecclesia, en waarin hij stelde dat er verkiezingsfraude was gepleegd door de regeringspartij MPLA (zie notities CGVS 1, p.18). U stelde dat de aanval op uw huis twee à drie dagen na het interview van de adjunct was voorgevallen (zie notities CGVS 1, p.26). U stelde dat uw huis werd aangevallen aan het einde van de maand augustus, in het jaar 2017, en dat u die nacht, om 3 à 4u 's nachts, werd verrast door zes personen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bleek u – danig verwonderlijk - uw verklaringen plotseling te hebben gewijzigd. U gaf immers tijdens het tweede persoonlijk onderhoud opeens aan dat de inval in uw huis drie à vier dagen na de verkiezingen gebeurde, 's morgens vroeg (zie notities CGVS 2, p.13), nadat uw **partner** een **interview** gaf (zie notities CGVS 2, p.10). Het is dan ook danig opvallend dat u dergelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de kern van uw asielmotieven. U stelde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud immers dat uw partner en zijn adjunct interviews hadden afgelegd voor de radiozenders van oppositiepartijen (zie notities CGVS 2, p.12). Echter, werd over het doorgeven van informatie aan oppositiepartijen al gesproken tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. U had tijdens het eerste persoonlijk onderhoud duidelijk gesteld dat u niet weet of hij [uw partner] informatie had doorgegeven [aan de oppositie] en u niet weet of hij enkel een vergadering bijwoonde (zie notities CGVS 1, p.24). **Dergelijk tegenstrijdige verklaringen, doen dan ook enkel afbreuk aan de door u geopperde vervolgingsfeiten die zich in Angola zouden hebben voorgedaan. Dat u niet duidelijk zou kunnen aangeven wat de aanleiding was tot de inval in uw huis, en de daaropvolgende problemen die u noodzaakten uw land van herkomst, Angola, te verlaten, is dan ook niet aannemelijk.**

Gezien u stelde dat er een **tumult** volgde op het interview van de adjunct L. – en het interview van uw partner zelf – werd u gevraagd wat u daarmee bedoelde (zie notities CGVS 2, p.11). U antwoordde

echter danig vaag dat mensen ontevreden waren, en dat de oppositiepartijen zoals UNITA, CASA-CE en FNLA zeer ontevreden waren over de situatie. U zei dat de MPLA al zeer lang aan de macht is en veel doden op hun geweten hebben. Ze vertellen veel leugens en er wordt niets opgelost, vandaar is het volk ontevreden. Opnieuw gevraagd of er dan specifieke gebeurtenissen gevolgd zijn op de verklaringen van L. [en uw partner], antwoordde u dat in de stad Huambo en het dorp Malange mensen op straat kwamen, maar dat alles zeer beperkt was, omdat de politie in Angola meteen met geweld reageerde. U stelde dat medestanders van UNITA in Malange op straat kwamen, om de MPLA uit te jagen. Gevraagd of dit tumult het gevolg was van het interview, antwoordde u bevestigend en zei u dat het [interview] tumult had gecreëerd in heel Angola, niet enkel het interview van L., maar ook de uitslag [van de verkiezingen] die bekend was gemaakt. U zei dat er in [de stad] Huambo zelfs doden gevallen waren, maar dat er in de media niet over gesproken werd. U heeft wel een aantal andere artikelen neergelegd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming (zie notities CGVS 2, p.2-3). U legde een artikel neer over een echtpaar dat werd vermoord, omdat de echtgenote, genaamd B. Fe., verslag uitbracht over de verkiezingen (zie notities CGVS, p.3). Eveneens legde u een artikel neer over een verkoopster die door de politie werd gedood tijdens een manifestatie (zie notities CGVS, p.17). **Het is dan ook danig verbazend dat over de ernstige problemen die u in uw land van herkomst, namelijk Angola, heeft ondervonden, en die u tijdens de beide persoonlijke onderhouds gesprekken uitgebreid heeft uiteengezet, niets in de media werd teruggevonden. Bij een grondig onderzoek van de beschikbare informatie, werd over de door u beschreven opeenvolgende incidenten, zoals de interviews die uw partner en zijn adjunct voor Radio Ecclesia gaven, de ontvoering van uzelf, uw partner en die van de adjunct van uw partner (drie personen die werkzaam waren voor de CNE, waarvan uw echtgenoot een hoge functie had bij deze instelling), geen enkel bericht aangetroffen.** U werd dan ook geconfronteerd met het feit dat er geen enkel bericht over uw situatie werd aangetroffen, en u stelde dat u zelf ook heeft gezocht naar berichten, maar niets heeft gevonden (zie notities CGVS 2, p.17). Gevraagd of u kan uitleggen om welke redenen niets over de interviews en de daaropvolgende gebeurtenissen werd teruggevonden, antwoordde u dat u het niet weet, en dat het allemaal in een gesloten kring is gebeurd. U weidde daarna uit over andere gevallen in Angola waaraan weinig ruchtbaarheid werd gegeven, zoals een volksvertegenwoordiger die verdwenen is en een kind dat door de politie in elkaar werd geslagen. U verwees eveneens naar het door u neergelegde artikel over een ambulante verkoopster, en u stelde dat haar dood eveneens werd verzwegen, omdat alles wat met de MPLA in verband kan worden gebracht verzwegen wordt. Geconfronteerd met het feit dat u stelde dat uw partner ook zélf een interview had gegeven, en dat daarbij **zijn naam en functie werd vermeld**, waardoor er toch iets van bericht of link met uw partner zou moeten worden teruggevonden, antwoordde u opnieuw dat u niet weet om welke redenen niets werd teruggevonden, en zei u dat u zelf ook niets vindt op het internet. U stelde dat u evenzeer niets gevonden had over het gebeurde in Huambo, maar dat u zeker bent dat deze gebeurtenissen zich hebben voorgedaan. U zei dat er vaak zaken niet kenbaar worden gemaakt op de radio en de televisie, maar enkel in interne kringen, en al zeker niet als u geen minister of volksvertegenwoordiger bent, familie van hen, of behorende tot de elite van de MPLA. **Echter, dient ten eerste opgemerkt dat er wel degelijk berichten terug te vinden zijn over geweld in de stad Huambo (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u hiervan niet op de hoogte bent, wijst enkel op het feit dat u weinig moeite heeft gedaan om enig bewijs aangaande uw beweerde problemen te bemachtigen. Ten tweede, kan enkel worden vastgesteld dat het danig weinig aannemelijk is dat er geen enkel bericht zou worden teruggevonden in de Angolese media over de oorzaak van uw problemen, en uw problemen zelf, gezien de ernst van deze problemen, en gezien het een interview en daaropvolgende verdwijning betreft van een chef van een brigadista van het CNE, en zijn adjunct. Dat hier geen enkel bericht over zou worden teruggevonden, terwijl er wel berichten terug te vinden zijn over gelijkaardige, of minder opvallende, gebeurtenissen, zoals over B. F. en de ambulante verkoopster, is dan ook danig weinig aannemelijk.**

Verder, dient opgemerkt, dat u over de heer L., de adjunct van uw partner, en de persoon die de kern raakt van uw vluchtrelaas, bitter weinig informatie en kennis heeft. Gevraagd om te vertellen over deze persoon, L., en gevraagd wat zijn beroep en functie is, antwoordde u – danig ontwijkend – dat u geen gesprekken had over persoonlijke zaken, maar enkel op professioneel vlak, en dat u het vreemd zou vinden om hem een persoonlijke vraag te stellen. Verder kende u zelfs niet zijn achternaam. Gevraagd of u weet of hij gehuwd is en kinderen heeft, zei u opnieuw het niet te weten. U stelde dat hij wel een partner heeft – maar u weet niet of hij haar huwde. U wist niet wanneer deze adjunct verdween, en u wist eveneens niet om welke redenen hij dergelijke onthullingen [verklaringen over verkiezingsfraude] heeft gedaan (zie notities CGVS 1, p.24-25). **Nochtans, kan wel degelijk redelijkerwijs worden verwacht dat u dergelijke zaken zou weten.** U was immers de partner van een chef van de brigadista waarvan L. adjunct was. Evenzeer was u zelf een medewerker van de

CNE. Gegeven deze elementen, is het zeer weinig geloofwaardig dat u geen verdere informatie kan geven over de adjunct L., die daarenboven de oorzaak is van uw problemen, en uw uiteindelijke vlucht uit Angola. Bovendien, blijken de redenen voor uw gebrek aan kennis over deze persoon **absoluut niet overtuigend**. Meerdere keren tijdens beide persoonlijke onderhoudsbezoeken blijkt u van bepaalde zaken niet op de hoogte omdat u het niet heeft gevraagd. U stelde ter verschoning van uw onwetendheid dat u een Afrikaanse vrouw bent, en dat het niet de gewoonte is om bepaalde zaken aan uw partner te vragen (zie notities CGVS 1, p.24 en CGVS 2, p.6). Nochtans, kan op zijn minst worden verwacht dat u over de adjunct L. – de spilfiguur in uw problemen – actief op zoek zou gaan naar informatie, of – gezien uw eigen functie en die van uw partner – minstens zijn achternaam zou weten. U bent immers een hoogopgeleide vrouw, die zich heel zelfstandig gedraagt. Zo heeft u gedurende enkele jaren rechten gestudeerd aan de universiteit in Benfica, en heeft u daarvoor steeds zelfstandig een kledingzaak open gehouden (zie notities CGVS 1, p.16). In dit kader bent u een aantal maal alleen of met een vriendin naar het buitenland gereisd, zoals naar India, Brazilië, China en Portugal (zie notities CGVS 1, p.8 en CGVS 2, p.7 en p.20). **Gegeven deze vaststellingen, namelijk dat u een hoogopgeleide, zelfstandige vrouw bent, kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat u meer informatie zou hebben, of op zijn minst zou verzamelen, betreffende de persoon die de oorzaak is van de door geopperde ernstige problemen die zich in Angola voordeden, en om dewelke u Angola heeft moeten verlaten.**

Gegeven bovenstaande vaststellingen, kan u niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijk wordt vervolgd door de Angolese autoriteiten vanwege de beweerde interviews van uw partner en zijn adjunct aan Radio Ecclesia, en waarbij zij de regerende en tot winnaar verklaarde partij, MPLA, beschuldigden van verkiezingsfraude. U legde immers tegenstrijdige en vage verklaringen af omtrent de interviews die aan de basis lagen van de inval bij u thuis, en de verdwijning van uw partner, en bovendien werd over deze interviews, en het gevolg ervan, hetgeen wel degelijk – zo blijkt uit uw verklaringen - als een ernstig incident kan worden beschouwd, niets teruggevonden in de beschikbare media en informatie. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat deze interviews en de daaropvolgende inval in uw huis daadwerkelijk hebben plaatsgevonden, en uw verklaringen over deze incidenten zijn danig weinig geloofwaardig.

Voorts, bleek u ook bitter weinig te hebben ondernomen om te weten te komen waar uw partner zich bevindt, en wat hem zou zijn overkomen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd of u meer informatie over uw partner heeft kunnen bekomen, antwoordde u dat u tot op heden geen informatie over hem heeft (zie notities CGVS 2, p.7). Gevraagd of u heeft geprobeerd om meer informatie over hem in te winnen, antwoordde u – verbazend genoeg –ontkennend. Gesteld dat u had aangegeven in contact te staan met uw zus in Angola, en gevraagd of zij misschien geprobeerd heeft om te weten te komen wat er is gebeurd, antwoordde u bevestigend (zie notities CGVS 2, p.8). Gevraagd hoe zij dit heeft geprobeerd, antwoordde u dat zij nog altijd geen contact heeft kunnen leggen met hem, en dat hij nog steeds niet was komen opdagen. Gevraagd of ze iets ondernomen heeft om te weten te komen waar hij zou kunnen zijn, zei u – geenszins op de vraag antwoordend - dat de hele familie wanhopig was, ook voor u Angola verliet, omdat er gelijkaardige zaken zijn gebeurd in Angola, die onopgelost bleven, en waarover niet gesproken wordt. U voegde eraan toe dat er nog steeds vreemde dingen gebeuren [in Angola], dat u het nieuws via internet volgt, en dat er ook een volksvertegenwoordiger is verdwenen, maar dat niemand weet waar hij is of wat er is gebeurd. **Nogmaals** gevraagd of u geprobeerd heeft om contact te maken met uw partner, en of er iemand in Angola naar hem op zoek is gegaan, antwoordde u – vaagweg – dat u informatie heeft dat zijn familie naar hem op zoek zou zijn geweest, en aangifte heeft gedaan bij de politie. U had deze zaken achteraf vernomen. Gevraagd of u dan niet zelf contact gelegd heeft met zijn collega's of anderen in Angola die naar hem kunnen zoeken, antwoordde u – opnieuw verbazend – ontkennend. U zei –ontzettend vaag – dat u vroeger informatie kreeg via uw broer, maar dat deze nu overleden is. Er werd u dan ook gevraagd om welke redenen u niet zelf contact probeert te leggen, om uit te zoeken wat er met uw partner is gebeurd. Maar u antwoordde – weinig begrijpelijk - dat het onmogelijk was in de situatie waarin u zich bevond, omdat u uw eigen leven moest redden, en ondergedoken zat. Volgens uw broer werd er naar hem en u gevraagd, en vroeg men zich af waar jullie zich bevonden. U zei dat ze goed op de hoogte waren, dat ze wisten dat hij verdwenen was, en dat het veel ophef heeft gemaakt toen ook een andere collega verdween. **Het dient opgemerkt dat de antwoorden op de aan u gestelde vragen verbazend vaag en onduidelijk zijn.** Uitgelegd dat u inderdaad ondergedoken was in Angola, maar gesteld dat u nu in België bent, en van hieruit naar hem op zoek kan gaan, antwoordde u dat u dit niet heeft gedaan, en dat u niet veel contact heeft met mensen waarmee hij samenwerkte, waarna u opnieuw uitweidde over uw werk voor het CNE (zie notities CGVS 2, p.9). Gezien het danig verbazend is dat u op geen

enkele manier heeft geprobeerd om uw partner op te sporen, na zijn verdwijning in Angola, werd u later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of u dan geen contact heeft gelegd met de familie van de verdwenen adjunct van uw partner, namelijk L. (zie notities CGVS 2, p.16). Uw antwoorden bleken opnieuw **uiterst vreemd en weinig begrijpelijk**. Zo stelde u geen contact met hen te hebben gezocht. Gevraagd om welke redenen u dit niet deed, gezien u in dezelfde situatie verkeerde als hen, en gevraagd of u dan niet meer informatie van hen wilde bemachtigen, antwoordde u opnieuw dat er geen mogelijkheid was. U antwoordde – weinig begrijpelijk – dat uw oudere broer contact had kunnen opnemen, en dat hij het ook probeerde, maar dat het belangrijk was dat het zo weinig mogelijk geweten was waar u was, aangezien iedereen wist dat u was verdwenen, maar niemand wist waar jullie waren. Opnieuw gesteld dat u zich nu in België bevindt, en gevraagd of u vanuit België nooit contact heeft gemaakt met de familie van de adjunct, antwoordde u ontkennend en zei u nooit contact te hebben gemaakt, gezien het contact met hem enkel professioneel was, en dat uw [verdwenen] partner een beter contact had met hem omdat ze collega's waren. **Het dient dan ook opgemerkt dat, indien uw partner werkelijk zou zijn verdwenen bij een inval in uw huis in Angola, ten gevolge van een interview die hij zou hebben gegeven aan Radio Ecclesia, het geenszins aannemelijk is dat u dergelijk weinige pogingen heeft gedaan om uit te zoeken waar uw partner op dit moment is, en of hij nog in leven is. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u alles in het mogelijk zou doen om uw partner op te sporen. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging.**

Ten slotte, en niet in het minst, bleek u met uw eigen, geldig Angolees paspoort het land te hebben verlaten. Dat u met uw eigen paspoort Angola per vliegtuig kan verlaten, wijst er enkel op dat u geenszins door de Angolese autoriteiten wordt gezocht. U stelde uw land van herkomst, namelijk Angola, te hebben verlaten op 28 november 2017 (zie notities CGVS 1, p.6). U verliet Angola met uw eigen, geldig paspoort. U stelde eveneens dat er een man met u meereisde. Deze man heeft uw hele reis geregeld (zie notities CGVS 1, p.9). Gevraagd of u enige problemen heeft gehad op de luchthaven, bij uw vertrek uit Angola, antwoordde u ontkennend. Gevraagd hoe het allemaal in zijn werk ging aan de paspoortcontrole, zei u er geen problemen te hebben gehad. Voor uw vlucht uit Angola, had u ook al meerdere reizen ondernomen naar, onder andere, Portugal, China, Brazilië en India (zie notities CGVS 1, p.8). **Dat u zo maar Angola kon verlaten – en in het verleden zonder problemen Angola in en uit kon reizen – met uw eigen, geldig paspoort, verstrekt door de Angolese overheid, terwijl u beweerde door deze zelfde Angolese autoriteiten te worden gezocht, is dan ook geenszins aannemelijk, en doet enkel verder afbreuk aan de door u geopperde vervolgingsfeiten die zich in Angola zouden hebben voorgedaan.**

Wat betreft uw verklaringen dat uw **gronden** werden afgenomen, in het jaar 2014 of 2015 (zie notities CGVS 2, p.18) en dat een generaal van de [regeringspartij] MPLA daarbij betrokken was (zie notities CGVS 2, p.17), werd u gevraagd of u daarover nog iets wilde vertellen, en of het probleem met deze gronden eveneens een reden was van uw vertrek uit Angola (zie notities CGVS 2, p.18). U stelde dat het ook als een reden kan worden beschouwd, omdat het eveneens iets is wat u heeft meegemaakt, en dat uw partner daarbij werd bedreigd. U stelde dat uw gronden in het dorp Zango in beslag waren genomen, omdat er werd beweerd dat deze van de staat waren. U stelde dat het had te maken met corruptie, en dat alles altijd van de [regeringspartij] MPLA is. Gevraagd wat er dan precies is gebeurd, en om de problemen die u daarmee in verband had te verduidelijken, zei u dat u niet de enige was, maar dat er ook veertig à vijftig anderen een stuk grond hadden in het dorp Zango. Uiteindelijk gevraagd wat uw vrees is in verband met deze problemen wanneer u zou terugkeren naar Angola, antwoordde u – danig vaag – dat u bang was en dat u vreest voor uw leven, zeker gezien uw broer ook werd gedood. U voegde eraan toe dat de dood van uw vader u ook zeer hard heeft getroffen – uw vader werd twaalf à dertien jaar geleden vergiftigd door onbekenden (zie notities CGVS 1, p.10) - en dat u vaak om een gesprek had gevraagd met de excommandant, maar dat dit nooit was gebeurd. **Opnieuw werd u gevraagd wat u specifiek vreest in verband met de problemen omtrent de gronden in het dorp Zango, en opnieuw antwoordde u ontzettend vaag en algemeen dat u vreest voor uw leven, dat de mensenrechten niet worden gerespecteerd [in Angola], en dat men zegt dat het land [Angola] een democratie is, maar dat het niet zo is (zie notities CGVS 2, p.19). Er werd u een derde maal de kans gegeven om aan te geven of u een persoonlijke vrees heeft, en of u iets of iemand vreest, maar u stelde het niet te weten. U zei dat uw partner verschillende bedreigingen heeft gekregen, opdat hij zijn eisen zou laten vallen. Uw partner had veel moeite gedaan om deze gronden te verkrijgen, en daarom vreest u voor uw leven. Gevraagd of u persoonlijke bedreigingen heeft verkregen nadat het terrein werd afgenomen, antwoordde u initieel bevestigend, maar was u geenszins in staat deze bedreigingen te concretiseren. U zei dat hij [uw partner] mee in de organisatie zat van het volk die zich verzette tegen deze daad, dat hij klacht heeft ingediend, maar dat de MPLA de macht heeft, en dat een klacht tegen**

hen steeds op niets uitdraait. **Het dient dan ook opgemerkt dat u geenszins in staat bent een specifieke actor van vervolging te omschrijven. U blijkt in dit verband geen eigen, persoonlijke vrees te koesteren. Bovendien, heeft u deze vrees niet spontaan aangehaald, noch tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, noch tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, hetgeen enkel de geloofwaardigheid van een werkelijke vervolging door de Angolese autoriteiten – omwille van de u afgenomen gronden – ondermijnt.** Er dient ook opgemerkt dat u na deze problemen in verband met gronden in Zango, verschillende malen uw land van herkomst, Angola, heeft verlaten om te reizen, en nadien terug te keren. Dit deed u telkens met uw eigen, geldig Angolees paspoort (zie notities CGVS 1, p.8 en CGVS 2, p.7 en p.20, en visumhits in administratief dossier, blauwe map). Het feit dat u deze reis riskeerde met uw eigen paspoort, toont aan dat de door u ingeroepen ‘vrees voor vervolging’ ten aanzien van deze autoriteiten niet aan de realiteit beantwoordt. Bovendien kon u – zonder problemen met de Angolese diensten belast met de grenscontrole – Angola binnen en buiten, wat logischerwijze niet het geval zou zijn indien u daadwerkelijk gezocht werd door deze autoriteiten.

Wat betreft uw verklaringen omtrent **de dood van uw vader**, dienen de hiernavolgende vaststellingen te worden gedaan. U stelde dat uw vader twaalf à dertien jaar geleden overleed door vergiftiging (zie notities CGVS 1, p.10 en p.13). Gevraagd of u nog iets wil vertellen over de dood van uw vader, daar u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud opnieuw had aangegeven dat hij werd vergiftigd, maar dat [de regeringspartij] MPLA u nooit heeft geholpen om zijn dood op te helderen (zie notities CGVS 2, p.13), zei u dat zijn dood u zeer hard getroffen heeft, en dat u zich beter beschermd zou voelen mocht uw vader nog in leven zijn (zie notities CGVS 2, p.19). U stelde dat uw moeder op jonge leeftijd stierf, en dat uw vader zowel vader als moeder voor u was. U heeft nooit gerechtigheid gekend na de dood van uw vader, zelfs al had uw vader veel aan het land gegeven. U stelde dat de politie wist dat hij was vergiftigd, dat u een klacht heeft ingediend en dat er een autopsie was uitgevoerd, maar dat er verder nooit iets gebeurd was. Nogmaals gevraagd of u iets vreest in verband met zijn dood, antwoordde u dat u bang bent voor uw land [Angola], de mensen die er wonen, en de autoriteiten, omdat ze u niet beschermen. U stelde dat ze de mensenrechten niet respecteren en dat zij zelf mensen vermoorden. Uw broer zou geklaagd hebben over de onrechtvaardigheid, en zou daardoor zijn vermoord. U probeerde te strijden voor een stabiel leven, maar alles werd u afgenomen door de staat. Uiteindelijk werd u gevraagd wat er zou gebeuren mocht u vandaag naar Angola terugkeren, maar u stelde niet te weten wie erachter zit, maar dat u vreest voor uw leven. U stelde dat uw leven verwoest is door hetgeen wat er in uw land, Angola, is gebeurd. **Echter, dient opgemerkt, dat u opnieuw geenszins in staat bent een specifieke actor van vervolging te omschrijven. Daarenboven, kunnen de door u vermelde gebeurtenissen in verband met uw vader niet meer als actueel worden beschouwd, en houden deze motieven klaarblijkelijk geen verband met één van de vijf redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit bovenstaande verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter gemeenrechtelijk van aard zijn.**

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het door u neergelegde **psychologisch rapport**, dat stelt dat u zou kunnen lijden aan posttraumatische stress door de problemen die u in Angola heeft ondervonden, dient opgemerkt, dat dit rapport geenszins bovenstaande vaststellingen weet te wijzigen. Dergelijke psychologische rapporten vormen dan ook geen sluitend bewijs voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen. Het psychologisch rapport verwijst dan ook naar uw eigen verklaringen, die in bovenstaande vaststellingen niet geloofwaardig worden geacht. Er dient dan ook gewezen op het feit dat, gezien het psychologisch rapport verwijst naar uw eigen verklaringen, dit niet impliceert dat hieruit een exclusief causaal verband met uw vluchtmotieven, zoals aangehaald voor de asielinstanties, kan worden afgeleid, noch de waarachtigheid van de beweerde vervolging kan worden aangetoond. Bovendien, werden u tijdens beide persoonlijke onderhouds specifieke steunmaatregelen verleend, waardoor kan worden aangenomen dat er voldoende rekening werd gehouden met uw psychologische kwetsbaarheid.

Wat betreft de door u neergelegde kopie van uw **Angolese identiteitskaart**, kan enkel worden vastgesteld dat u een Angolees staatsburger bent. Wat betreft de foto van uw **vader** en de kopie van de politiekaart van uw vader, kan hoogstens worden vastgesteld dat uw vader deel uitmaakte van het

Angolese politiekorps. Wat betreft de foto's van uw overleden **broer**, en de kopie van de identiteitskaart van uw overleden broer, kan enkel worden vastgesteld dat uw broer in Angola is overleden. Deze informatie werd in bovenstaande vaststellingen dan ook niet in vraag gesteld.

Wat betreft de door u neergelegde **medische documenten** in verband met uw beenbreuken, kan enkel worden vastgesteld dat u in België medisch wordt opgevolgd. Deze documenten brengen verder niets bij aan uw – niet geloofwaardig geachte – relaas.

Wat betreft de door u neergelegde **foto's** van de vermoorde journaliste, B. F., en de verschillende door u neergelegde **artikels** in verband met de situatie in Angola, en de gevolgen van de bekendmaking van de verkiezingsresultaten, dient enkel te worden vastgesteld, dat zij opnieuw niets bijbrengen aan uw verklaringen. Deze foto's en artikels hebben immers geenszins met uw persoonlijke situatie te maken, noch wordt in deze artikels op enerlei wijze naar uw persoonlijke situatie verwezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In het eerste onderdeel van het eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), waarbij zij tevens verwijst naar het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: haar medisch dossier (stuk 3) en het rapport “Angola. Events of 2017” van Human Rights Watch (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekster voert aan de Angolese autoriteiten te vrezen nadat zij en haar partner vervolgd worden vanwege de verklaringen van haar partner en zijn adjunct die de Angolese autoriteiten openlijk beschuldigden van het plegen van verkiezingsfraude. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekster duidelijk tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot het handelen van haar partner nadat diens adjunct de Angolese autoriteiten beschuldigde van verkiezingsfraude tijdens een interview met Radio Ecclesia, waarbij ze tijdens het tweede persoonlijk onderhoud onder meer plots voorhoudt dat haar partner zelf ook een interview gaf aan het radiostation, doch haar verklaringen bijzonder vaag blijven over nochtans die elementen die aan de basis zouden liggen van vertrek uit Angola; (ii) verzoekster bovendien tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt over de oorzaak van haar eigen problemen, meer bepaald de aanval op hun woning en de verdwijning van haar partner, alsook over het feit of verzoeksters partner al dan niet informatie aan oppositiepartijen zou hebben doorgegeven; (iii) verzoeksters verklaringen over de 'tumult' die volgde op het interview van de adjunct (en het interview van haar partner) bijzonder vaag zijn en over deze gebeurtenissen - die toch bijzonder ernstig zijn - niets terug te vinden is in de media terwijl er wel berichten terug te vinden zijn over gelijklopende of minder opvallende gebeurtenissen; (iv) verzoekster over de adjunct L. van haar partner bijzonder weinig informatie en kennis heeft en dit ondanks het feit dat zij een hoogopgeleide, zelfstandige vrouw is die bovendien zelf een medewerker was van de Comissão Nacional Eleitoral de Angola (hierna: CNE); (v) verzoekster bovendien weinig heeft ondernomen om te weten te komen waar haar partner zich bevindt en wat hem zou zijn overkomen; (vi) de vaststelling dat verzoekster met haar eigen, geldig Angolees paspoort het land heeft verlaten erop wijst dat zij geenszins door de Angolese autoriteiten wordt gezocht; (vii) verzoeksters in haar verklaringen aangaande de gronden die haar werden afgenomen in 2014 of 2015 niet in staat is om een specifieke actor van vervolging te omschrijven, noch zij blijkt geeft van een persoonlijke vrees voor vervolging, hetgeen ook blijkt uit het feit dat zij deze vrees niet spontaan heeft aangehaald en het feit dat zij na deze beweerde problemen nog verschillende keren het land kon verlaten en ernaar terugkeren met haar eigen, geldig Angolees paspoort; (viii) verzoekster aangaande de dood van haar vader evenmin in staat is om een specifieke actor van vervolging te omschrijven en deze vrees bovendien niet als actueel kan worden beschouwd, nog daargelaten de vaststelling dat deze van louter gemeenrechtelijke aard is en geen verband houdt met de criteria die bepaald worden in het Vluchtelingenverdrag; (ix) de door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen

aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door haar uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt vooreerst op goede gronden als volgt:

“Vooreerst, dient opgemerkt dat er zich duidelijke tegenstrijdigheden manifesteren tussen uw verklaringen tijdens beide persoonlijke onderhouds. Uw verklaringen over de handelingen die uw partner stelde, nadat de adjunct van uw partner, genaamd L., de Angolese autoriteiten beschuldigde van verkiezingsfraude tijdens een interview met Radio Ecclesia, blijken dan ook niet overeen te stemmen tussen beide persoonlijke onderhouds. U stelde dat de adjunct van uw partner op Radio Ecclesia verklaarde dat de notulen die door de CNE werden uitgebracht vervalst waren (zie notities CGVS 1, p.18). De adjunct zei dat de volledige telling niet genoteerd stond op de notulen, en dat er verkeerdelijk werd verspreid dat de Movimento Popular de Libertação de Angola (MPLA) de verkiezingen zouden hebben gewonnen. Daarop werd uw partner door verschillende Angolese oppositiepartijen gecontacteerd. Er werd u gevraagd wat u bedoelde met het feit dat deze oppositiepartijen uw partner hebben aangesproken, en eveneens werd gevraagd wie hem contacteerde en op welke manier (zie notities CGVS 1, p.23). U antwoordde – opnieuw – dat de adjunct aan Radio Ecclesia had verklaard dat de verkiezingsresultaten die werden verspreid niet klopten. Uw partner werd daarop gecontacteerd door oppositiepartijen, zoals UNITA, FNLA en CASA-CE, omdat zij wilden weten om welke reden hij [de adjunct] dit had gezegd. Gevraagd of uw partner dan werd gecontacteerd nadat de adjunct het interview [aan Radio Ecclesia] had gegeven, antwoordde u dat de pers op de bekendmaking van de voorlopige resultaten was gesprongen, en dat hij het toen ook beu was en dat u denkt dat hij dat dan heeft verklaard. Waarna u uitweidde over uw ontvoering en de mannen die u hadden meegenomen. Gezien uw antwoord opnieuw niet duidelijk was, werd u **opnieuw gevraagd op welke manier uw partner dan door de oppositiepartijen werd gecontacteerd, en u zei dat uw partner op een keer vertelde dat hij een afspraak had gemaakt met de oppositiepartijen, om elkaar te ontmoeten. Hij zei eveneens dat hij een ontmoeting had met één van de partijen, en dat hij het moe was dat al die oppositiepartijen met hem in contact wilden komen. Hij hoopte dat alles snel voorbij zou zijn, maar u stelde dat hij er nooit dieper op in was gegaan (zie notities CGVS 1, p.24). U voegde eraan toe dat u zelf niet goed weet hoe het in elkaar zat, en dat u niet opgevoed bent als iemand die voortdurend allerlei vragen stelt aan haar partner. U zei dat u vreest dat hij gestorven is, maar dat u het niet zeker weet, omdat hij gehecht was aan zijn familie, en u denkt dat hij u zeker zou hebben gecontacteerd als hij wist waar u was. Gevraagd of hij [uw partner] ooit informatie heeft doorgegeven aan de oppositie, antwoordde u dat u het niet weet, en dat u enkel weet dat hij een vergadering heeft bijgewoond. **Verbazend** zijn dan ook uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Er werd u toen gevraagd of uw partner het interview van zijn adjunct gehoord had, en u antwoordde ontkennend (zie notities CGVS 2, p.11). Mocht hij het interview gehoord hebben, had hij zelf gesproken, op een meer rustige manier, stelde u. Maar het interview van zijn adjunct was wel de aanleiding voor het tumult [in Angola], en later zijn ze terug interviews gaan afleggen. Gezien uw antwoord danig vaag was, werd u gevraagd wie later interviews is gaan afgeven en wat u met uw antwoord bedoelde, en u antwoordde dat ze vanaf die datum terug door de oppositiepartijen werden geïnterviewd, omdat deze met hun radio komen en willen weten wat er allemaal aan de gang is. Een tweede maal gevraagd **wie** u bedoelt, en **wie deze interviews dan heeft gegeven**, zei u dat het zij twee waren, hij en L., en dat de oppositie meer wilde weten daarover. U voegde eraan toe dat ze bezig waren met de urnen [voor de stembiljetten], en persoonlijk bezig waren met de tellingen. Meer wist u er niet over, maar u bent zeker dat er tumult op volgde. Uiteindelijk – gezien uw antwoorden nog steeds niet duidelijk waren – werd u letterlijk gevraagd of u bedoelde dat oppositiepartijen met hun radio interviews afnamen van **zowel uw****

partner, als [zijn adjunct] L., en u antwoordde – danig verbazend – bevestigend (zie notities CGVS 2, p.12). U stelde dat hij eveneens een interview gaf aan Radio Ecclesia (zie notities CGVS 2, p.12). Deze verklaringen zijn namelijk danig opvallend, daar u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud **nergens gewag had gemaakt van het feit dat uw partner ook zélf een interview had afgelegd voor een radiozender van een oppositiepartij**. Dat u opeens verklaarde dat dit wel het geval was, en dat deze interviews veel tumult teweeg brachten, is dan ook danig verbijsterend, en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u geopperde vervolgingsfeiten. **U bleek dan ook bitter weinig informatie te kunnen geven over dit interview die uw partner zélf gaf aan Radio Ecclesia**. Gevraagd hoe het interview met uw partner in zijn werk ging, en of hij bij u in huis werd geïnterviewd, antwoordde u ontkennend en zei u dat u niet weet waar, maar dat het misschien op de zetel van de CNE was, of binnen de regering, maar niet bij u thuis (zie notities CGVS 2, p.12). U voegde eraan toe dat hij toen veel telefoons heeft gehad en dat iedereen hem wilde contacteren. Gevraagd wanneer uw man dit interview gaf, zei u dat het twee dagen na het interview van zijn adjunct L. was. Gevraagd of tijdens deze interviews uw partners naam en functie werden vermeld, antwoordde u bevestigend, en zei u dat hij de verantwoordelijke was en dat hij verslag moest uitbrengen. Uiterst verbazend is dan ook dat u niet bleek te weten wat uw man op de radio heeft verteld. U stelde dat u het niet gehoord heeft, en dat u enkel weet dat hij nadien zeer gestresseerd was. Gevraagd of de definitieve uitslagen al bekend waren toen uw partner een interview gaf, zei u het niet meer te weten, omdat het allemaal zo snel ging. Gevraagd hoe het komt dat u het interview dat uw man gaf niet heeft gehoord, antwoordde u – eerder vreemd – dat u er niet was, en dat u thuis was. Nog vreemder, is het feit dat u niet weet wat uw man eigenlijk gezegd heeft tijdens het interview. U stelde immers dat u het niet weet omdat u er niet bij aanwezig was. **Dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud opeens zou verklaren dat uw partner ook zélf een interview gaf aan Radio Ecclesia, twee dagen na het interview van zijn adjunct L., zonder dat u op enerlei wijze over dit interview heeft gesproken tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, is dan ook danig opvallend, en ondergraaft enkel de geloofwaardigheid van de door u geopperde vervolgingsfeiten die zich in uw land van herkomst, namelijk Angola, zouden hebben voorgedaan. Bovendien, dient opgemerkt, dat u bitter weinig kan vertellen over dit interview – gegeven door uw eigen partner. Dat u op geen enkele manier op de hoogte bent van wat uw partner tijdens het interview heeft verteld, is danig weinig aannemelijk. Te meer, omdat u stelde dat als gevolg van het interview een tumult uitbrak over het hele land. En daarenboven, is dit interview de oorzaak van uw problemen, en uw vlucht uit Angola. Dat u over dit interview dan ook niets weet, duidt op een verregaande desinteresse uwentwege, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verhaal niet ten goede komt.”**

In zoverre verzoekster in dit verband aanvoert dat het eerste persoonlijk onderhoud ingekort diende te worden en de twee persoonlijke onderhouds bijgevolg als één en hetzelfde dienen beschouwd te worden, slaagt zij er niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot de handelingen die haar partner stelde nadat zijn adjunct de Angolese autoriteiten beschuldigde van verkiezingsfraude tijdens een radio-interview toe te dekken. Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat, hoewel er een tweede persoonlijk onderhoud werd georganiseerd om enkele aspecten verder uit te diepen (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 15 maart 2019, administratief dossier, stuk 13, p. 26), verzoekster gedurende het eerste persoonlijk onderhoud uitgebreid de mogelijkheid kreeg om haar vluchtrelaas uiteen te zetten. In dit verband dient erop gewezen dat verzoekster noch in haar vrij relaas, noch wanneer zij verschillende keren gevraagd werd naar wat ze bedoelde met het feit dat haar partner en zijn adjunct werden aangesproken door de oppositie, gewag maakte van het feit dat haar partner eveneens een interview aflegde voor een radiozender van een oppositiepartij (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 15 maart 2019, administratief dossier, stuk 13, p. 18-20 en 23), zoals zij wel degelijk tijdens het tweede persoonlijk onderhoud voorhoudt (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 17 mei 2019, administratief dossier, stuk 6, p. 12). Dat zij dit element ook tijdens haar eerdere interview op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld liet (administratief dossier, stuk 29, vraag 3.5.), bevestigt het tegenstrijdig karakter van haar verklaringen. De Raad merkt in dit verband op dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot verzoeksters vertrek uit haar land van herkomst. Van verzoekster mag worden verwacht dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar vluchtrelaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst, *quod non in casu*.

Ook met de verwijzing dat verzoekster vermoeid was, net uit haar vierde chirurgische ingreep kwam en geneesmiddelen had genomen, slaagt zij er niet in de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Er dient immers vastgesteld dat verzoekster bijzondere

steunmaatregelen werden verleend om tegemoet te komen aan deze medische problemen - er werd een gepast lokaal voorzien voor verzoekster, een extra stoel om haar been omhoog te houden, het persoonlijk onderhoud vond plaats in de namiddag omdat verzoekster aangaf zich dan het helderst te voelen, verzoekster mocht een lichtere pijnstillers nemen tijdens het onderhoud, ze kreeg voldoende tijd om na te denken over haar antwoorden, mocht steeds aangeven wanneer ze nood had aan een pauze en er werd haar regelmatig gevraagd of ze zich sterk genoeg voelde om door te gaan met het persoonlijk onderhoud - en dat derhalve kan worden aangenomen dat haar rechten gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden aan haar plichten kon voldoen. Verzoekster brengt geen concrete argumenten bij in het verzoekschrift die hier een ander licht op kunnen werpen.

Verzoekster benadrukt voorts nog dat “*alles zeer snel ging*”, dat zij niet aanwezig was bij het interview dat haar man persoonlijk gaf op de radio en dat zij als Angolese vrouw zelden het initiatief neemt om vragen te stellen omdat zij onderdanig zijn aan hun echtgenoten. De Raad merkt evenwel op dat de argumentatie in het verzoekschrift niet kan overtuigen om verzoeksters gebrekkige kennis over het interview van haar man voor een radiozender van een oppositiepartij te vergoelijken. Er dient immers op gewezen dat van een verzoekster om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij er alles aan zou doen om informatie te vergaren over elementen die de directe aanleiding zouden zijn geweest voor haar vertrek uit haar land van herkomst, alsook dat zij van bij de aanvang van de asielpcedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Verzoeksters verregaande onwetendheid over het interview dat haar partner zou hebben afgelegd voor Radio Ecclesia, dat nochtans de oorzaak vormt van haar problemen in Angola, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

2.3.2.3.2. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekster tevens tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt over de oorzaak van haar eigen problemen, alsook het feit dat het niet aannemelijk is dat er niets zou terug te vinden zijn in de media over het door verzoekster omschreven incident zo dit zich daadwerkelijk hebben afgespeeld. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

*“Het dient dan ook opgemerkt dat u opvallend tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd wat betreft de oorzaak van uw eigen problemen, die tot gevolg hadden dat u uw land van herkomst [Angola], heeft verlaten; en die eveneens tot gevolg hadden dat er een tumult in heel Angola ontstond. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bleken uw problemen, de inval in uw huis, en uw uiteindelijke vlucht uit Angola, het gevolg van een interview dat de **adjunct** van uw man, genaamd L., gaf aan Radio Ecclesia, en waarin hij stelde dat er verkiezingsfraude was gepleegd door de regeringspartij MPLA (zie notities CGVS 1, p.18). U stelde dat de aanval op uw huis twee à drie dagen na het interview van de adjunct was voorgevallen (zie notities CGVS 1, p.26). U stelde dat uw huis werd aangevallen aan het einde van de maand augustus, in het jaar 2017, en dat u die nacht, om 3 à 4u 's nachts, werd verrast door zes personen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bleek u – danig verwonderlijk - uw verklaringen plotseling te hebben gewijzigd. U gaf immers tijdens het tweede persoonlijk onderhoud opeens aan dat de inval in uw huis drie à vier dagen na de verkiezingen gebeurde, 's morgens vroeg (zie notities CGVS 2, p.13), nadat uw **partner** een **interview** gaf (zie notities CGVS 2, p.10). Het is dan ook danig opvallend dat u dergelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de kern van uw asielmotieven. U stelde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud immers dat uw partner en zijn adjunct interviews hadden afgelegd voor de radiozenders van oppositiepartijen (zie notities CGVS 2, p.12). Echter, werd over het doorgeven van informatie aan oppositiepartijen al gesproken tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. U had tijdens het eerste persoonlijk onderhoud duidelijk gesteld dat u niet weet of hij [uw partner] informatie had doorgegeven [aan de oppositie] en u niet weet of hij enkel een vergadering bijwoonde (zie notities CGVS 1, p.24). **Dergelijk tegenstrijdige verklaringen, doen dan ook enkel afbreuk aan de door u geopperde vervolgingsfeiten die zich in Angola zouden hebben voorgedaan. Dat u niet duidelijk zou kunnen aangeven wat de aanleiding was tot de inval in uw huis, en de daaropvolgende problemen die u noodzaakten uw land van herkomst, Angola, te verlaten, is dan ook niet aannemelijk.***

*Gezien u stelde dat er een **tumult** volgde op het interview van de adjunct L. – en het interview van uw partner zelf – werd u gevraagd wat u daarmee bedoelde (zie notities CGVS 2, p.11). U antwoordde echter danig vaag dat mensen ontevreden waren, en dat de oppositiepartijen zoals UNITA, CASA-CE en FNLA zeer ontevreden waren over de situatie. U zei dat de MPLA al zeer lang aan de macht is en veel doden op hun geweten hebben. Ze vertellen veel leugens en er wordt niets opgelost, vandaar is het volk ontevreden. Opnieuw gevraagd of er dan specifieke gebeurtenissen gevolgd zijn op de verklaringen van L. [en uw partner], antwoordde u dat in de stad Huambo en het dorp Malange mensen op straat kwamen, maar dat alles zeer beperkt was, omdat de politie in Angola meteen met geweld reageerde. U*

stelde dat medestanders van UNITA in Malange op straat kwamen, om de MPLA uit te jagen. Gevraagd of dit tumult het gevolg was van het interview, antwoordde u bevestigend en zei u dat het [interview] tumult had gecreëerd in heel Angola, niet enkel het interview van L., maar ook de uitslag [van de verkiezingen] die bekend was gemaakt. U zei dat er in [de stad] Huambo zelfs doden gevallen waren, maar dat er in de media niet over gesproken werd. U heeft wel een aantal andere artikelen neergelegd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming (zie notities CGVS 2, p.2-3). U legde een artikel neer over een echtpaar dat werd vermoord, omdat de echtgenote, genaamd B. Fe., verslag uitbracht over de verkiezingen (zie notities CGVS, p.3). Eveneens legde u een artikel neer over een verkoopster die door de politie werd gedood tijdens een manifestatie (zie notities CGVS, p.17). **Het is dan ook danig verbazend dat over de ernstige problemen die u in uw land van herkomst, namelijk Angola, heeft ondervonden, en die u tijdens de beide persoonlijke onderhouds gesprekken uitgebreid heeft uiteengezet, niets in de media werd teruggevonden. Bij een grondig onderzoek van de beschikbare informatie, werd over de door u beschreven opeenvolgende incidenten, zoals de interviews die uw partner en zijn adjunct voor Radio Ecclesia gaven, de ontvoering van uzelf, uw partner en die van de adjunct van uw partner (drie personen die werkzaam waren voor de CNE, waarvan uw echtgenoot een hoge functie had bij deze instelling), geen enkel bericht aangetroffen. U werd dan ook geconfronteerd met het feit dat er geen enkel bericht over uw situatie werd aangetroffen, en u stelde dat u zelf ook heeft gezocht naar berichten, maar niets heeft gevonden (zie notities CGVS 2, p.17). Gevraagd of u kan uitleggen om welke redenen niets over de interviews en de daaropvolgende gebeurtenissen werd teruggevonden, antwoordde u dat u het niet weet, en dat het allemaal in een gesloten kring is gebeurd. U weidde daarna uit over andere gevallen in Angola waaraan weinig ruchtbaarheid werd gegeven, zoals een volksvertegenwoordiger die verdwenen is en een kind dat door de politie in elkaar werd geslagen. U verwees eveneens naar het door u neergelegde artikel over een ambulante verkoopster, en u stelde dat haar dood eveneens werd verzwegen, omdat alles wat met de MPLA in verband kan worden gebracht verzwegen wordt. Geconfronteerd met het feit dat u stelde dat uw partner ook zélf een interview had gegeven, en dat daarbij zijn naam en functie werd vermeld, waardoor er toch iets van bericht of link met uw partner zou moeten worden teruggevonden, antwoordde u opnieuw dat u niet weet om welke redenen niets werd teruggevonden, en zei u dat u zelf ook niets vindt op het internet. U stelde dat u evenzeer niets gevonden had over het gebeurde in Huambo, maar dat u zeker bent dat deze gebeurtenissen zich hebben voorgedaan. U zei dat er vaak zaken niet kenbaar worden gemaakt op de radio en de televisie, maar enkel in interne kringen, en al zeker niet als u geen minister of volksvertegenwoordiger bent, familie van hen, of behorende tot de elite van de MPLA. **Echter, dient ten eerste opgemerkt dat er wel degelijk berichten terug te vinden zijn over geweld in de stad Huambo (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u hiervan niet op de hoogte bent, wijst enkel op het feit dat u weinig moeite heeft gedaan om enig bewijs aangaande uw beweerde problemen te bemachtigen. Ten tweede, kan enkel worden vastgesteld dat het danig weinig aannemelijk is dat er geen enkel bericht zou worden teruggevonden in de Angolese media over de oorzaak van uw problemen, en uw problemen zelf, gezien de ernst van deze problemen, en gezien het een interview en daaropvolgende verdwijning betreft van een chef van een brigadista van het CNE, en zijn adjunct. Dat hier geen enkel bericht over zou worden teruggevonden, terwijl er wel berichten terug te vinden zijn over gelijkaardige, of minder opvallende, gebeurtenissen, zoals over B. F. en de ambulante verkoopster, is dan ook danig weinig aannemelijk.****

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift betoogt dat een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet “worden beschouwd als een moment van bezinning, om zich te kunnen vestigen, en om de geest te kunnen ventileren” wijst de Raad erop dat een persoonlijk onderhoud de mogelijkheid biedt aan verzoekster om haar vluchtrelaas op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weer te geven, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot haar aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster nog meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten alle koste een fout wil vinden in de verklaringen van verzoekster en deze niet heeft geïnterpreteerd als een “menselijke toespraak”, dient er vooreerst op gewezen dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen

persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoekster. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Voorts dient te worden benadrukt dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen.

Aangaande de vaststelling van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat er geen enkel bericht zou worden teruggevonden in de Angolese media over de oorzaak van verzoeksters problemen – gelet op de ernst ervan, het interview en de daaropvolgende verdwijning van een chef van een ‘brigadista’ van het CNE en zijn adjunct – nu er wel berichten terug te vinden zijn over gelijkaardige of zelfs minder opvallende gebeurtenissen, voert verzoekster aan dat uit het rapport “Angola. Events of 2017” van Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 4) blijkt dat het huidige regime in Angola een onderdrukking van vele fundamentele vrijheden uitoefent, waaronder de vrijheid van meningsuiting en persvrijheid, zodat het niet ernstig is te verwachten dat er actuele en betrouwbare informatie te vinden zou kunnen zijn in de Angolese media. De Raad stelt echter vast dat uit de door verzoekster bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 4 en administratief dossier, map ‘Documenten’) wel degelijk blijkt dat er thans berichtgeving is over gewelddadige incidenten die plaatsvonden na de verkiezingen, zodat wel degelijk redelijkerwijze kon worden verwacht dat er iets terug te vinden zou zijn in de media van het door verzoekster omschreven relaas waarbij haar partner (chef van een ‘brigadista’ van het CNE) en diens adjunct een interview gaven op Radio Ecclesia, waarbij haar partner met naam en functie zou zijn vermeld en waarop tumult zou zijn ontstaan, zo deze feiten zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het poneren van een vrees voor vervolging, hetgeen evenwel geenszins als een dienstig verweer kan worden beschouwd om de

2.3.2.3.3. Verder considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat de vaststelling dat verzoekster bijzonder weinig informatie en kennis heeft over de adjunct L. van haar partner, een persoon die nochtans de kern raakt van haar vluchtrelaas, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Te meer daar verzoekster een hoogopgeleide, zelfstandige vrouw is die bovendien zelf een medewerker was van de CNE.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.3.4. Verzoeksters verregaande desinteresse in het lot van haar partner en het feit dat zij hieromtrent zo goed als geen navraag heeft gedaan relativeert verder haar voorgehouden vrees voor vervolging. In dit verband merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden op: **“Voorts, bleek u ook bitter weinig te hebben ondernomen om te weten te komen waar uw partner zich bevindt, en wat hem zou zijn overkomen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd of u meer informatie over uw partner heeft kunnen bekomen, antwoordde u dat u tot op heden geen informatie over hem heeft (zie notities CGVS 2, p.7). Gevraagd of u heeft geprobeerd om meer informatie over hem in te winnen, antwoordde u – verbazend genoeg – ontkennend. Gesteld dat u had aangegeven in contact te staan met uw zus in Angola, en gevraagd of zij misschien geprobeerd heeft om te weten te komen wat er is gebeurd, antwoordde u bevestigend (zie notities CGVS 2, p.8). Gevraagd hoe zij dit heeft geprobeerd, antwoordde u dat zij nog altijd geen contact heeft kunnen leggen met hem, en dat hij nog steeds niet was komen opdagen. Gevraagd of ze iets ondernomen heeft om te weten te komen waar hij zou kunnen zijn, zei u – geenszins op de vraag antwoordend - dat de hele familie wanhopig was, ook voor u Angola verliet, omdat er gelijkaardige zaken zijn gebeurd in Angola, die onopgelost bleven, en waarover niet gesproken wordt. U voegde eraan toe dat er nog steeds vreemde dingen gebeuren [in Angola], dat u het nieuws via internet volgt, en dat er ook een volksvertegenwoordiger is verdwenen, maar dat niemand weet waar hij is of wat er is gebeurd. Nogmaals gevraagd of u geprobeerd heeft om contact te maken met uw partner, en of er iemand in Angola naar hem op zoek is gegaan, antwoordde u – vaagweg – dat u informatie heeft dat zijn familie naar hem op zoek zou zijn geweest, en aangifte heeft gedaan bij de politie. U had deze zaken achteraf vernomen. Gevraagd of u dan niet zelf contact gelegd heeft met zijn collega’s of anderen in Angola die naar hem kunnen zoeken, antwoordde u – opnieuw verbazend – ontkennend. U zei – ontzettend vaag – dat u vroeger informatie kreeg via uw broer, maar dat deze nu overleden is. Er werd u dan ook gevraagd om welke redenen u niet zelf contact probeert te leggen, om uit te zoeken wat er met**

uw partner is gebeurd. Maar u antwoordde – weinig begrijpelijk - dat het onmogelijk was in de situatie waarin u zich bevond, omdat u uw eigen leven moest redden, en ondergedoken zat. Volgens uw broer werd er naar hem en u gevraagd, en vroeg men zich af waar jullie zich bevonden. U zei dat ze goed op de hoogte waren, dat ze wisten dat hij verdwenen was, en dat het veel ophef heeft gemaakt toen ook een andere collega verdween. **Het dient opgemerkt dat de antwoorden op de aan u gestelde vragen verbazend vaag en onduidelijk zijn.** Uitgelegd dat u inderdaad ondergedoken was in Angola, maar gesteld dat u nu in België bent, en van hieruit naar hem op zoek kan gaan, antwoordde u dat u dit niet heeft gedaan, en dat u niet veel contact heeft met mensen waarmee hij samenwerkte, waarna u opnieuw uitweidde over uw werk voor het CNE (zie notities CGVS 2, p.9). Gezien het danig verbazend is dat u op geen enkele manier heeft geprobeerd om uw partner op te sporen, na zijn verdwijning in Angola, werd u later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of u dan geen contact heeft gelegd met de familie van de verdwenen adjunct van uw partner, namelijk L. (zie notities CGVS 2, p.16). Uw antwoorden bleken opnieuw **uiterst vreemd en weinig begrijpelijk.** Zo stelde u geen contact met hen te hebben gezocht. Gevraagd om welke redenen u dit niet deed, gezien u in dezelfde situatie verkeerde als hen, en gevraagd of u dan niet meer informatie van hen wilde bemachtigen, antwoordde u opnieuw dat er geen mogelijkheid was. U antwoordde – weinig begrijpelijk – dat uw oudere broer contact had kunnen opnemen, en dat hij het ook probeerde, maar dat het belangrijk was dat het zo weinig mogelijk geweten was waar u was, aangezien iedereen wist dat u was verdwenen, maar niemand wist waar jullie waren. Opnieuw gesteld dat u zich nu in België bevindt, en gevraagd of u vanuit België nooit contact heeft gemaakt met de familie van de adjunct, antwoordde u ontkennend en zei u nooit contact te hebben gemaakt, gezien het contact met hem enkel professioneel was, en dat uw [verdwenen] partner een beter contact had met hem omdat ze collega's waren. **Het dient dan ook opgemerkt dat, indien uw partner werkelijk zou zijn verdwenen bij een inval in uw huis in Angola, ten gevolge van een interview die hij zou hebben gegeven aan Radio Ecclesia, het geenszins aannemelijk is dat u dergelijk weinige pogingen heeft gedaan om uit te zoeken waar uw partner op dit moment is, en of hij nog in leven is. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u alles in het mogelijk zou doen om uw partner op te sporen. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging."**

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekster gewelddadige aanvallen heeft ondergaan in haar land van herkomst en zij bijgevolg discreet wenst te blijven over alle elementen die haar in verband kunnen brengen met haar verleden, kan de Raad niet overtuigen aangezien van een verzoeker om internationale bescherming wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij er alles aan zou doen om informatie over haar situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekster zich thans in België bevindt en zij ook van hieruit geen enkele poging heeft ondernomen om informatie te bekomen over haar partner.

Zo verzoekster nog aanvoert dat de conclusie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen "een prototype van subjectieve interpretatie" vormt en dat er geen regel is over hoe mensen moeten reageren op een gebeurtenis die zo wreed, gewelddadig en traumatisch is als deze zij heeft ondergaan, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van verzoeksters nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op verzoeksters eigen verklaringen en haar gedragingen. Het loutere feit dat verzoeksters verklaringen en gedrag onaannemelijk, tegenstrijdig en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoekster zou moeten voldoen teneinde haar vluchtrelaas aannemelijk te maken. Bovendien dient herhaald dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoekster. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.2.3.5. Met het betoog dat haar gezin een persoon heeft betaald teneinde haar uit het land te kunnen laten vluchten en deze persoon er schijnbaar in geslaagd is om een luchthavenagent om te kopen, hetgeen mogelijk is gelet op de corruptie in Angola, beperkt zij zich tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waarin staat te lezen als volgt: "**Ten slotte, en niet in het minst, bleek u met uw eigen, geldig Angolees paspoort het land te hebben verlaten.**"

Dat u met uw eigen paspoort Angola per vliegtuig kan verlaten, wijst er enkel op dat u geenszins door de Angolese autoriteiten wordt gezocht. U stelde uw land van herkomst, namelijk Angola, te hebben verlaten op 28 november 2017 (zie notities CGVS 1, p.6). U verliet Angola met uw eigen, geldig paspoort. U stelde eveneens dat er een man met u meereisde. Deze man heeft uw hele reis geregeld (zie notities CGVS 1, p.9). Gevraagd of u enige problemen heeft gehad op de luchthaven, bij uw vertrek uit Angola, antwoordde u ontkennend. Gevraagd hoe het allemaal in zijn werk ging aan de paspoortcontrole, zei u er geen problemen te hebben gehad. Voor uw vlucht uit Angola, had u ook al meerdere reizen ondernomen naar, onder andere, Portugal, China, Brazilië en India (zie notities CGVS 1, p.8). **Dat u zo maar Angola kon verlaten – en in het verleden zonder problemen Angola in en uit kon reizen – met uw eigen, geldig paspoort, verstrekt door de Angolese overheid, terwijl u beweerde door deze zelfde Angolese autoriteiten te worden gezocht, is dan ook geenszins aannemelijk, en doet enkel verder afbreuk aan de door u geopperde vervolgingsfeiten die zich in Angola zouden hebben voorgedaan.** Deze motieven van de bestreden beslissing blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.2.3.6. Daarnaast overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden: “Wat betreft uw verklaringen dat uw **gronden** werden afgenomen, in het jaar 2014 of 2015 (zie notities CGVS 2, p.18) en dat een generaal van de [regeringspartij] MPLA daarbij betrokken was (zie notities CGVS 2, p.17), werd u gevraagd of u daarover nog iets wilde vertellen, en of het probleem met deze gronden eveneens een reden was van uw vertrek uit Angola (zie notities CGVS 2, p.18). U stelde dat het ook als een reden kan worden beschouwd, omdat het eveneens iets is wat u heeft meegemaakt, en dat uw partner daarbij werd bedreigd. U stelde dat uw gronden in het dorp Zango in beslag waren genomen, omdat er werd beweerd dat deze van de staat waren. U stelde dat het had te maken met corruptie, en dat alles altijd van de [regeringspartij] MPLA is. Gevraagd wat er dan precies is gebeurd, en om de problemen die u daarmee in verband had te verduidelijken, zei u dat u niet de enige was, maar dat er ook veertig à vijftig anderen een stuk grond hadden in het dorp Zango. Uiteindelijk gevraagd wat uw vrees is in verband met deze problemen wanneer u zou terugkeren naar Angola, antwoordde u – danig vaag – dat u bang was en dat u vreest voor uw leven, zeker gezien uw broer ook werd gedood. U voegde eraan toe dat de dood van uw vader u ook zeer hard heeft getroffen – uw vader werd twaalf à dertien jaar geleden vergiftigd door onbekenden (zie notities CGVS 1, p.10) - en dat u vaak om een gesprek had gevraagd met de excommandant, maar dat dit nooit was gebeurd. **Opnieuw werd u gevraagd wat u specifiek vreest in verband met de problemen omtrent de gronden in het dorp Zango,** en opnieuw antwoordde u ontzettend vaag en algemeen dat u vreest voor uw leven, dat de mensenrechten niet worden gerespecteerd [in Angola], en dat men zegt dat het land [Angola] een democratie is, maar dat het niet zo is (zie notities CGVS 2, p.19). Er werd u **een derde maal** de kans gegeven om aan te geven of u een persoonlijke vrees heeft, en of u iets of iemand vreest, maar u stelde het niet te weten. U zei dat uw partner verschillende bedreigingen heeft gekregen, opdat hij zijn eisen zou laten vallen. Uw partner had veel moeite gedaan om deze gronden te verkrijgen, en daarom vreest u voor uw leven. Gevraagd of u persoonlijke bedreigingen heeft verkregen nadat het terrein werd afgenomen, antwoordde u initieel bevestigend, maar was u **geenszins in staat deze bedreigingen te concretiseren.** U zei dat hij [uw partner] mee in de organisatie zat van het volk die zich verzette tegen deze daad, dat hij klacht heeft ingediend, maar dat de MPLA de macht heeft, en dat een klacht tegen hen steeds op niets uitdraait. **Het dient dan ook opgemerkt dat u geenszins in staat bent een specifieke actor van vervolging te omschrijven. U blijkt in dit verband geen eigen, persoonlijke vrees te koesteren. Bovendien, heeft u deze vrees niet spontaan aangehaald, noch tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, noch tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, hetgeen enkel de geloofwaardigheid van een werkelijke vervolging door de Angolese autoriteiten – omwille van de u afgenomen gronden – ondermijnt.** Er dient ook opgemerkt dat u na deze problemen in verband met gronden in Zango, verschillende malen uw land van herkomst, Angola, heeft verlaten om te reizen, en nadien terug te keren. Dit deed u telkens met uw eigen, geldig Angolees paspoort (zie notities CGVS 1, p.8 en CGVS 2, p.7 en p.20, en visumhits in administratief dossier, blauwe map). Het feit dat u deze reis riskeerde met uw eigen paspoort, toont aan dat de door u ingeroepen ‘vrees voor vervolging’ ten aanzien van deze autoriteiten niet aan de realiteit beantwoordt. Bovendien kon u – zonder problemen met de Angolese diensten belast met de grenscontrole – Angola binnen en buiten, wat logischerwijze niet het geval zou zijn indien u daadwerkelijk gezocht werd door deze autoriteiten.”

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal te veel gewicht aan dit element lijkt te geven en verwijst opnieuw naar de voorgehouden aanval op haar huis, de fysieke en seksuele aanvallen en het feit dat ze aan een klif met een open beenbreuk in de steek werd gelaten. De Raad merkt op dat verzoekster hiermee zelf lijkt aan te geven dat de problemen die zij zou kennen omwille van haar gronden in haar hoofde geen vrees voor vervolging inhouden. Verder dient erop gewezen dat

hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen omwille van het interview van haar partner en diens adjunct voor een radiozender van een oppositiepartij (*supra*).

2.3.2.3.7. Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog pertinent overwogen als volgt:

*“Wat betreft uw verklaringen omtrent **de dood van uw vader**, dienen de hiernavolgende vaststellingen te worden gedaan. U stelde dat uw vader twaalf à dertien jaar geleden overleed door vergiftiging (zie notities CGVS 1, p.10 en p.13). Gevraagd of u nog iets wil vertellen over de dood van uw vader, daar u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud opnieuw had aangegeven dat hij werd vergiftigd, maar dat [de regeringspartij] MPLA u nooit heeft geholpen om zijn dood op te helderen (zie notities CGVS 2, p.13), zei u dat zijn dood u zeer hard getroffen heeft, en dat u zich beter beschermd zou voelen mocht uw vader nog in leven zijn (zie notities CGVS 2, p.19). U stelde dat uw moeder op jonge leeftijd stierf, en dat uw vader zowel vader als moeder voor u was. U heeft nooit gerechtigheid gekend na de dood van uw vader, zelfs al had uw vader veel aan het land gegeven. U stelde dat de politie wist dat hij was vergiftigd, dat u een klacht heeft ingediend en dat er een autopsie was uitgevoerd, maar dat er verder nooit iets gebeurd was. Nogmaals gevraagd of u iets vreest in verband met zijn dood, antwoordde u dat u bang bent voor uw land [Angola], de mensen die er wonen, en de autoriteiten, omdat ze u niet beschermen. U stelde dat ze de mensenrechten niet respecteren en dat zij zelf mensen vermoorden. Uw broer zou geklaagd hebben over de onrechtvaardigheid, en zou daardoor zijn vermoord. U probeerde te strijden voor een stabiel leven, maar alles werd u afgenomen door de staat. Uiteindelijk werd u gevraagd wat er zou gebeuren mocht u vandaag naar Angola terugkeren, maar u stelde niet te weten wie erachter zit, maar dat u vreest voor uw leven. U stelde dat uw leven verwoest is door hetgeen wat er in uw land, Angola, is gebeurd. **Echter, dient opgemerkt, dat u opnieuw geenszins in staat bent een specifieke actor van vervolging te omschrijven. Daarenboven, kunnen de door u vermelde gebeurtenissen in verband met uw vader niet meer als actueel worden beschouwd, en houden deze motieven klaarblijkelijk geen verband met één van de vijf redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit bovenstaande verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter gemeenrechtelijk van aard zijn.**”*

Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter volharden in haar vrees voor vervolging door de geheime politie, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om voormelde pertinente en uitgebreide motieven, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan besloten werd tot de ongelooftwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen.

2.3.2.4. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongelooftwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Met betrekking tot het medisch dossier van verzoekster (verzoekschrift, stuk 3) dient erop gewezen dat hieruit blijkt dat zij in België wordt opgevolgd voor haar beenbreuken en dat de ernst daarvan op zich niet in twijfel wordt getrokken, maar dat hieruit geen causaal verband blijkt met haar voorgehouden vluchtrelaas, zodat deze medische documenten geenszins een bewijs inhouden voor haar ongelooftwaardig geachte vluchtrelaas. De Raad merkt in dit verband nog op dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van haar medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het rapport “*Angola. Events of 2017*” van Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 4) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In zoverre verzoekster nog meent dat het psychologisch rapport, in samenlezing met al haar verklaringen en haar ernstig beenletsel, wijst op de geloofwaardigheid van haar verklaringen, gaat zij volledig voorbij aan volgende pertinente vaststellingen:

*“Wat betreft het door u neergelegde **psychologisch rapport**, dat stelt dat u zou kunnen lijden aan posttraumatische stress door de problemen die u in Angola heeft ondervonden, dient opgemerkt, dat dit rapport geenszins bovenstaande vaststellingen weet te wijzigen. Dergelijke psychologische rapporten*

vormen dan ook geen sluitend bewijs voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen. Het psychologisch rapport verwijst dan ook naar uw eigen verklaringen, die in bovenstaande vaststellingen niet geloofwaardig worden geacht. Er dient dan ook gewezen op het feit dat, gezien het psychologisch rapport verwijst naar uw eigen verklaringen, dit niet impliceert dat hieruit een exclusief causaal verband met uw vluchtmotieven, zoals aangehaald voor de asielinstanties, kan worden afgeleid, noch de waarachtigheid van de beweerde vervolging kan worden aangetoond. Bovendien, werden u tijdens beide persoonlijke onderhouds specifieke steunmaatregelen verleend, waardoor kan worden aangenomen dat er voldoende rekening werd gehouden met uw psychologische kwetsbaarheid.”

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen de motieven met betrekking tot de overige door haar in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

2.3.2.8. Daar aan de door verzoeksters voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan haar argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekster - onder verwijzing naar het rapport “*Angola. Events of 2017*” van Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 4) - aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de wetgever zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet inspireerde op artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 van het EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoekster niet volstaan met de blote bewering dat zij in geval van terugkeer naar Angola een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een in artikel 3 van het EVRM bedoelde behandeling om aan te tonen dat genoemd artikel zou zijn geschonden. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster op generlei wijze aan dat zij in Angola wordt vervolgd of geïsoleerd door haar autoriteiten of derden en dat zij in geval van terugkeer naar Angola het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn

derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier en deze geciteerd in en bijgevoegd aan het verzoekschrift (stuk 4) blijkt niet dat er in Angola sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER